

Ezech. 33, 21-33 en Lukas 19, 28- 45 - 1 april 2011 Palmpasen - Wehl

De stad 'Jeruzalem' vormt de verbinding tussen de twee lezingen.

In Ezech. klinken de woorden: 'De stad is gevallen'.

Lukas vertelt dat Jezus de stad Jeruzalem binnenrijdt en huilt over het lot de stad.

Preek:

In deze preek zijn gedeelten overgenomen van het boek

'In Babel' - Actuele bespiegelingen bij Ezechiël

van Ad van Nieuwpoort. Blz. 45-49.

'De stad is verslagen!'

zo kopt de krant van Babel.

Met dat nieuwsbericht worden de ballingen wakker.

De stad is gevallen!

Een nieuwsbericht dat vandaag de dag misschien wel alle nieuwsberichten samenvat.

'De stad' is niet meer.

Het gaat over het bijbelse Jeruzalem,

de stad van onze dromen. Stad van hoop en toekomst.

De stad waarvandaan het grote visioen komt.

Je zou kunnen zeggen: hemel en aarde zijn geschapen voor die stad.

Voor Jeruzalem, de stad van de vrede.

De stad die in het boek Openbaring vanuit de hemel naar de aarde afdaalt.

Die stad met twaalf poorten die nooit gesloten worden.

De stad waar alle mensen van heel de aarde hun plaats kunnen vinden.

Waar datgene waartoe de mens op aarde is, gestalte krijgt.

Een samenleving waarin mensen werkelijk samen mens zijn.

Een stad waarin voor dood en verderf geen plaats meer is.

Voorgoed uitgebannen.

Waar de broederschap het heeft gewonnen van de rivaliteit.

Een stad waar eten en drinken genoeg is voor iedereen.

Waar zwaarden zijn omgesmeed tot ploegscharen,

wolven en schapen samen spelen.

Geen dood en ziekte meer, tranen afgewist,

oorlog afgeschaft.

Kerken en tempels zijn in die stad niet te vinden.

Niet meer nodig, wan de bijbelse God zelf woont te midden van de mensen.

We kunnen nog wel even doorgaan met de bekende beelden.

Heel de Bijbel staat er vol mee.

Onwerkelijk noemen we ze. Naïef en kinderlijk.

Ja, zo is het misschien ook wel.

Wie durft dit nog hardop te dromen?
Het staat zo ver af van wat wij om ons heen zien en beleven.
We zien eerder het tegendeel.
Geliefde medemensen worden ziek, gaan dood.
We zien mensen vastlopen in conflicten.
We zien de meest gruwelijk dingen gebeuren.
Een jongen die zomaar op mensen begint te schieten op straat.
Een producent die kinderspelletjes op de markt brengt
die precies dit gruwelijks verbeelden:
hoeveel mensen heb jij al neergeschoten?
We kunnen het gewoon in de winkel kopen.
Haaks op al die bijbelse beelden staan al die dingen die wij dagelijks zien:
kleine bootjes met veel te veel vluchtelingen als vee opgestapeld,
op zoek naar beter leven,
maar ook aardbevingen en kernrampen,
en door terreur verwoeste steden en dorpen.....

De stad is gevallen!
Eén wist er aan te ontsnappen.
Hijgend staat hij in ons midden.
Het visioen is aan diggelen.
Het verhaal ligt in stukken en brokken.
Stad van de vrede? Vergeet het maar!
We zien de rookpluimen hangen.
Weggespoeld alle dromen. Totale kaalslag.

Hoe moeten we dit nieuwsbericht verstaan?
En hoe kijken wij naar al die beelden die op ons afkomen?
Dag in, dag uit.
Wat doen we daarmee?
Dat is, denk ik, een vraag die ons allemaal zo nu en dan overvalt.

Wij zijn natuurlijk kampioen in het wegwuiven.
Meesters in het zeggen:
'Ach ja, is er iets nieuws onder de zon?
Zo gaat dat nu eenmaal. Zo is onze geschiedenis.
Is het ooit anders gegaan?
Tob er niet teveel over.
Je kunt er in je eentje toch niets aan veranderen.
Er gebeuren toch ook heel goede dingen?
Laten we ons daar op richten in plaats van op al dat wereldleed.
Laten we dankbaar zijn voor wat we hebben.

Maar toch komt juist dit nieuwsbericht hier,
in dit profetenboek, aan de orde.
We kunnen het natuurlijk overslaan.
Zoeken naar teksten die meer welkom zijn op deze palmzondag.
Dat kan.
Maar we kunnen ook proberen te luisteren.
Wat wil hier nu toch gezegd worden?

Om te beginnen wordt er in dit verhaal iets gedaan met de tijd.
Er gaat iets vooraf aan de komst van de vluchteling
die het nieuwsbericht brengt dat de stad is gevallen.
De avond ervóór opende JHWH de mond van Ezechiël,
het was een Gods ervaring,
- zijn mond die tot dan toe gesloten was omdat hij met stomheid was geslagen,
vanwege alles wat hem was overkomen, -
God opende Ezechiëls mond en sprak toen met hem.
Het ging over ontrouw en onrecht
over het niet naleven van de regels van het verbond,
over oorlog en het begaan gaan gruweldaden.

Vóórdat Ezechiël hoorde dat de stad was gevallen,
moest hij dit blijkbaar eerst weten.
En daarom moeten ook wij dat horen,
want misschien is dat juist wel
om te voorkomen dat wij het bericht van de gevallen stad wegwuiven,
om te voorkomen dat wij meteen klaar staan met onze verklaringen en oplossingen.
We moeten het weten, omdat de stad viel niet zo maar viel,
alsof Ezechiël wil zeggen: 'Je moet namelijk weten dat.....'

Is dat ook niet de functie van de eerste dag van de week, de zondag?
Op die dag hoort de gemeente van Jezus een woord
dat aan al die nieuwsberichten die die week zullen komen,
vooraf gaat.
Woorden uit de bijbel, die elke week weer anders zijn,
waarin alle kanten van het menselijk leven worden belicht,
waarin we horen dat God het eerste woord heeft,
het woord van de schepping dat vooraf gaat aan het leven op aarde,
en zij leefregels die het leven van mensen op aarde in vrede met elkaar mogelijk
maken.....
Woorden die altijd gaan over Gods liefde,
en zijn voortdurende strijd om de mensen voor zich te winnen,
Op zondag leren we de berichten die heel de week over elkaar rollen

te horen in dat bijbelse licht.

Wat wil dat woord in het boek van Ezechiël dan vandaag?

Welnu, we horen:

'Jullie hebben van de grote belofte een puinhoop gemaakt.

Je bent het verhaal vergeten.

- Het verhaal van Abraham

*die werd weggeroepen uit Babelland, het land met zijn vele goden;
naar een land, vloeiende van melk en honing*

- en het verhaal van Mozes

*die zijn volk voor moest gaan weg uit Egypte,
om te wonen in het land dan belofte,*

*- het verhaal van God met zijn volk,
dat samengevat wordt in het leven van Jezus.*

Dat verhaal zijn jullie vergeten.

Jullie hebben van het veelbelovende land een 'bloed en bodemland' gemaakt.

En je knielt de hele dag voor tal van godjes.

Je weet het niet eens.

Je bent je er niet eens meer van bewust.

*Maar als je het verhaal van Mozes weer zou leren oefenen,
de Tien Leefregels weer leert leven,*

dan kom je daar wel achter.

*Dan kom je er achter dat je dagelijks door de knieën gaat
voor de godjes die je zelf hebt geproduceerd.*

De goden zijn ook nu geen onbekenden:

*Het zijn niet meer of minder dan al die dingen
die wij zo ongelofelijk belangrijk vinden*

en waar wij alles voor opzij schuiven.

Dát zijn de goden van jullie tijd.

Dat veelbelovende land zou zijn: aarde onder de hemel.

Zeer goed was het voor die mens met zijn partner.

Weggeroepen uit de chaos.

Maar dat land is weer geworden tot een chaos.

Het woord 'Licht!' heeft voor niets geklonken in Genesis 1.

Abraham is voor niets uitgetrokken uit Babel

en Mozes is voor niets weggeroepen uit het doodsland.

Dát woord klinkt dus voordat we horen: De stad is gevallen.

De stad valt, omdat Gods verhaal met zijn mensen wordt vergeten.

Dat woord klinkt dus voordat we horen dat de stad is gevallen.

De stad valt, omdat Gods verhaal met zijn mensen wordt vergeten.

Woorden van God van 2500 jaar geleden,
waarin Hij zijn volk aanklaagt,
woorden van God bestemd ons,
waarin Hij de wereld aanklaagt,
De stad valt immers nog elke dag opnieuw.

Het gaat ook over ons.
Over onze wereld, onze stad, ons dorp.
God, het heeft hier en nu met mij te maken!
Wat is er van die stad geworden, van dat visioen?
Hoe gaat het verder met die puinhopen?

Dan.....Kijk toch! Zien we het goed?
Een ezeltje met.....
Wat is dat? Wie is dat?
Hij komt van buiten en loopt de gevallen stad binnen.
De Messias, De Koning van de Vrede.
Hij nadert de spookstad, de vervallen droom, dat kapotte visioen,
Het verhaal waar wij geen boodschap meer aan hadden,
omdat we te druk waren met onze eigen godjes. schrijft Hij verder
met zijn eigen leven.
Hij komt binnen. Er er klinken stemmen.
'Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer!
In de hemel vrede en eer aan de Allerhoogste....'

Ineens gaan stomgeslagen monden open.
Net als bij Ezechiël.
En onze mond valt open van verwondering.
Terwijl we het benauwd hebben om alles wat er in de wereld gebeurt,
de zorgen en het verdriet ons naar de keel grijpen,
we depressief worden onder het leed dat op ons afkomt,
we moedeloos worden omdat al ons sloven en sjoeren zonder resultaat lijkt,
wordt ons een weerwoord gegeven
dat we zelf nooit hadden kunnen bedenken.
Jezus komt daar ineens binnenwandelen.
Het is geen gezicht, een koning op een ezel.
Maar zó gaat het.
Te midden van al die nieuwsberichten,
te midden van onze levens wandelt Jezus binnen.
En Hij weent om de stad.
Hij weent omdat we vergeten zijn wat werkelijke vrede is,
wat ons tot vrede strekt.

En Hijzelf gaat nu de weg die wij eigenlijk hadden moeten gaan.
Hij doet het! Zo gaat het verhaal.
Hij doet het voor ons en Hij doet het vóór ons uit, Hij, onze voorganger.....
We moeten het weer van vooraf aan helemaal leren.
Bij nul beginnen.
Hij trekt door het doodswater heen
om ons in de richting van het leven te zetten,
van de stad van vrede.

Neen, geen goedkoop verhaal is het.
Het kost ons nogal wat.
Het loslaten van schijnbaar veilige zekerheden en allerlei afgodjes.
Het vraagt om vertrouwen en overgave.
Maar we kunnen niet achterblijven als het leven ons lief is.
Hij gaat de weg van de gevallen stad.
Het visioen kost hem zijn leven.
Hoe doet het, omwille van al die verwoeste levens,
om voor zijn mensen op te komen,
om tranen te drogen,
en slappe knieën weer kracht te geven.

Godzijdank, onze geschiedenis is ondanks alle stukken en brokken
niet aan haar lot overgelaten.
Er is er eentje die ons weer van vooraf aan leert dromen,
leert vertrouwen, leert spreken en doen.....
ja, weten zullen we dat er een profeet in ons midden was!

Amen.